

—Νά σās πō την ἀλήθεια, τὸ ἀπάντησε ὁ διάβολος, καθὼς ση-
κάθηκε ἀπ' τὴν χαρέκλα τὸν στενοχωρηθῆκα πὸ εἶδα ὅτι ἔχετε
περισσότερο ταλέντο, ἀπ' ὅσα φανταζόμενοι. Σās ἔδωσα ἑμὸς τὸ
λόγο μου καὶ θὰ τὸν κρατήσω. Τὸ βρολί εἶνε δικό σας. Ὅριστε κ'
αὐτὸ τὸ χρυσάφι, γὰρ τὰ πρῶτα βήματα σας. Ἄστω θὰ ἔρθουν ἔδω
πέρα ἕνας ῥάφτης μὲ τὸ καλύτερο αὐλικὸ ἔνδυμα κ' ὁ καλύτερος
κουρῆς τῆς Βιέννης καὶ μεθ' αὐτοῦ θὰ πάτε νὰ παίξετε στὴ συναι-
λία πὸ διοργανώσε με τὴση μεγαλοπρέπεια ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιδούξ. Καὶ
τώρα, λάβετε τὸν κόπο νὰ ὑπογράψετε σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μέρος, ἔδω,
μάλιστα, φραϊά! Εὐχρισιστὸ καὶ καλὴ ἀντάμωσι, νεαρέ μου.

—Πότε; ῥώτησε μὲ πονηρία ὁ Βενετσιάνος.
—Ἄ! αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε Ἡσὺ ὁ διάβολος. Ὡς
τὴν ἡμέρα πὸ ῥίξει τὸ συμβόλαιό μας! Τὰ σέβη μου, μαστρο.

Ὁ διάβολος λοιπὸν δὲν εἶχε πῆ ψήματα στὸν μουσιζό. Ὅλα
ἦλθαν ὅπως τὰ εἶχε προβλέψει. Στὴ συναιλία τοῦ διαδόχου, ὁ Πα-
γκανίνι ἔβαλε ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, τὸ ἄστρο
τοῦ ἀρχιῶς μὲ μεσουρανή. Ἐγινε ἐκατομμυριόχως, ἐνδοξος, μὰ δὲν
ἔγινε εὐτυχιώμενος. Τὰ πῶ ἀκόρεστα πάθη, ἢ πῶ τρελλές φιλοδο-
ξίες, τὸ πῶ ἄσπονδο μίσος, τυραννοῦσαν διαρκῶς τὴν ψυχὴ του.
Δὲν πίστευε σὲ κανέναν κ' διὰ τὴν ἡγνακίαν τοῦ Προστυποῦργου πῆγε
καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ παίξῃ στὸ σαλόνι τῆς, ἀφίνοντας διὸ φου-
χτες χρυσάφι ἐπάνω στὸ τραπέζι του, ὁ Παγκανίνι τῆς πέταξε τρία
κράυτσερ καὶ τῆς εἶπε:

—Δώστε τα αὐτὰ στὸ σύγγό σας. Μοῦ τὰ εἶχε πετάξει μιὰ φο-
ρά, γιὰ νὰ πάνω νὰ παίξω. Καὶ τώρα, σās παρακαλῶ, ἀποσυρθῆτε,
γιατὶ εἶμαι κοινωσμένος...

Τέλος, διὰν ἔλῃσε ἡ θιορία τοῦ συμβολαίου του καὶ παρουσιάστη-
κε μπροστὰ τοῦ ὁ συμβολαιογράφος μὲ τὴ
γροῖζα ρεντιγκάττα, ὁ Παγκανίνι τὸν δέ-
χτηκε ἀτάραχος.

—Κύριε, εἶμαι ἑτοιμος, τοῦ εἶπε. Ὁ-
φείλω ἑμῶς νὰ σās ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἔ-
χάρηκα στὴ ζωὴ μου.

—Κι' ἐγὼ σās ἐξομολογοῦμαι, τοῦ ἀ-
πάντησε ἀναστενάζοντας ὁ συμβολαιογρά-
φος, ὅτι δὲν εἶχα κανένα κέρδος ἀπὸ σās.
Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸν κατάλογο τῶν συμ-
βολαίων μου. Τ' ὄνομά σας δὲν ὑπάρχει
περὶ! Εἶνε ὀνειραμένο. Κάποιος τὸ ἔχει δια-
γράψει. Κάποιος πὸν δὲν τοιμάει νὰ προ-
φέρουμε τ' ὄνομά του! Νά καὶ τὸ συμβό-
λαιον. Μπορεῖτε νὰ τὸ κάψετε.

—Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνω τώρα, τὸν
ῥώτησε ὁ Παγκανίνι ἀπελπιμένος, καίγον-
τας τὸ φύλλο τοῦ συμβολαίου στὴ φλόγα
ἑνὸς κεριοῦ.

—Τίποτε, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ
συμβολαιογράφος μὲ τὴ γροῖζα ρεντιγκάτ-
τα. Δὲν μοῦ χροιστάτε τίποτε, γιατί δὲν ἔ-
χασα οὔτε ἕνα ἀπ' τὰ κενόσπασα σας. Πλη-
ράθηκα μὲ τὴν τέχνη σας. Οὔτε κ' ἔσειξ ἑμῶς χροιστάτε τίποτε σ'
Ἐκείνον πὸν δὲν τοιμάει νὰ προσφέρουμε τ' ὄνομά του, γιατί μόνος
του σās ἔδωσε τὸ μεγάλο ταλέντο σας.... Χαίρετε, λοιπὸν!...

Ὁ μεγάλος Παγκανίνι, τὸ ἄλλο πρωί, βοήθησε νεκρὸς στὴν κά-
μαρά του. Ἦ ρουτίδες τοῦ μετώπου ἦσαν σκληρὸς καὶ ὑπερῶφρανες,
ὅπως ἦσαν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Στὰ χεῖλη του ὄπισσος, εἶχε ἕνα μα-
κάριο χαμόγελο. Ὅσο γιὰ τὸ περίφημο βρολί του, εἶχε γίνει ἄφαντο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΠΡΙΝ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΗΓΗΚΕ ΣΤΗ ΔΙΜΝΗ

Ὁ Ντιντερώ μὲ τὸν Ρουσοῦ περπατοῦσαν κάποτε στὸ Μομον-
ρανσὺ, κατὰ μῆκος μιᾶς μικρῆς λίμνης.

—Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τρομερὰ παράξενο καὶ τὸ τοπιὸ ἐξαιρετικὰ
ὑποβλητικὸ, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Ρουσοῦ.

—Ποῦ βρῖσκες τὴν παραξενιά του καὶ τὴν ὑποβλητικότητά του;
τοῦ ῥώτησε ὁ Ντιντερώ.

—Δὲν ξέρω, ἀλλὰ... τί νὰ σοῦ πῶ! Χίλιες φορές μ' ἔσπρωξε
ὁ πειρασμὸς νὰ πέσω καὶ νὰ περματίσω τὴ ζωὴ μου μέσα σ' αὐτὴ τὴ
λίμνη. Νά, γιατί βρῖσκω ὑποβλητικὸ τὸ μέρος, ἀποκρίθηκε ὁ Ρουσοῦ.

Ὁ φίλος του τὸν κίτταξε τότε μὲ ἕφος εἰρωνικὸ καὶ περὶδατο.

—Καὶ γιατί δὲν τὸ ἔκαμες; τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα.

Ὁ Ρουσοῦ ἔκκλητος γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶπε

ὁ Ντιντερώ αὐτὰ τὰ λό-
για, στάθηκε γιὰ λίγο σιω-
πηλὸς καὶ τέλος εἶπε:

—Ἐέρεις... Ἐβαλα τὸ
χέρι μου στὸ νερὸ καὶ τὸ
βρῆκα πῶλύ κρύο!

ΑΠ' ΟΔΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἀντοχή τῶν ζώων στὴν πείνα. Ἐνας σκύλος πὸν ἔζησε
40 ἡμέρες νηστικός. Προλήψεις τῶν Ἀγγλων ψαράδων.
Ἡθῆ καὶ ἔθιμα τῶν Οὐασιπέμπα. Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ
καὶ οἱ φάροι, κτλ. κτλ.

Ἐνας Βέλγος καθηγητῆς, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἐσχάτως διάφορα πει-
ρῶματα ἐπὶ τῆς ἀνθεκτικότητος τῶν ζώων στὴν πείνα, ἔκδεται ὡς
ἔξῃ: τὰ πορίσματα τὰ:

Μιὰ κίχλια μπορεῖ νὰ ζῆσῃ δέκα ἡμέρες χωρὶς τροφή. Μιὰ ἀντι-
λόπη εἰκοσι ἡμέρες. Ἐνας ἀγριογάτος εἰκοσιδύο ἡμέρες. Ἐνας τυ-
φλοπόντικας ἕνα μῆνα. Ὁ ἀετὸς εἰκοσιπέντε ἡμέρες.

Ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, ὁ σκύλος ἀντέχει περισσότερο ἀπ' ὅλα
στὴν πείνα. Ζῆ συνήθως 30—35 ἡμέρες χωρὶς τροφή. Στὰ ἀρχαῖα
τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὑπάρχει ἡ ἔκθεσις ἑνὸς ἐπιστήμονος,
ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι μιὰ σκύλα, τὴν ὁποία ἀπὸ ἀπορροσῆτα του ἔκλει-
σε χωρὶς νερὸ καὶ τροφή σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, βροῆθηκε ὄπισσος ἀπὸ
40 ἡμέρες ζωντανή. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, τὸ δυστυχιώμενο ζῶο
εἶχε καταβροχθίσει τὰ φαρίσματα ἑνὸς μικροῦ κρεβατιοῦ τοῦ δωμα-
τίου, τὸ ὁποῖο ἦταν κλεισμένο!

Οἱ ψαράδες τῆς Ἀγγλίας ἔχουν πολὺ περιεργες δεσπομοιές.
Ἐπάνω στὶς τράτες πὸν πηγαίνουν νὰ ψαρεύουν, ῥεγγες π.χ., ἀπα-
γορευεταὶ τὸ σφύριγμα. Σὲ ἄλλες ψαροπούλες πάλι δὲν ἐπιτρέπεται
νὰ φάη κανεῖς φουρνιανές ἢ νὰ πῆ γάλα, γι-
ατὶ στὴ θάλασσα, ἕνα μίλλι ὀλόγουρα, δὲν μέ-
νει οὔτε λέγα ψαριῶ.

Ἐπίσης πρέπει νὰ προσέχη κανεῖς νὰ μὴν
ἐκστομίση τὴ λέξι «λαγὸς» διὰν βρῖσκειται σὲ
ἀνοικτὴ θάλασσα, γιατί σηκώνεται θαλασσο-
ταραχή. Ἐάν ἕνας ψαράς θέλει νὰ ἐκδικηθῇ
ἕναν ἄλλον, τοῦ ῥίχνει μέσα στὴ βάρκα του
ἕναν ψάφο λαγὸ. Ἐστὶ πιστεῖται, ὅτι ἡ βάρ-
κα τοῦ ἐκθροῦ του θὰ πηγῇ μέσα στὸν
χρόνον.

Μερικοὶ ἄλλοι ψαράδες πιστεύουν ἀκόμα,
ὅτι ἀν τὸ πλήρωμα τῆς σκοῦνας τῶν ἀποτε-
λεῖ μόνον ἀρβιθῶ, τότε ἡ τύχη θὰ τοῦς εὐνοή-
σῃ. Θεωρεῖται τέλος πολὺ γρουσουζίκιο τὸ νὰ
ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα ἄνθρωπος μὲ
τυροζάνθα μαλλιά.

Μεταξὺ τῆς λίμνης Ταγκαγιακ καὶ τῆς
λίμνης Μοέρο, στὴν Ἀραβία, ζοῦν οἱ ἰθαγεν-
εῖς Οὐασιπέμπα, λειψανα μεγάλα καὶ λαχυ-
ρῆς ἄλλοτε φυλῆς.

Οἱ Οὐασιπέμπα εἶνε μετριῶν ἀναστήματος,
ὄχι καὶ τόσο μεγάλῃς μινθῆς δυνάμεις, γενικὰ ἑμῶς ἀρκετὰ ἔξυπνοι.
Ὅταν πεθάνει κανένας ἀπ' τοῦς δικούς του, οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ
ἐκδηλώνουν τὴ λύπη τους μὲ μονότονα λένθιμα τραγουδία, τὰ ὁποῖα
διαρκῶν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῆς ἀξίας τοῦ μα-
καρίτη.

Ὅταν πεθάνει κανένας ἐπιφανῆς τῆς φυλῆς, ἀναλαμβάνουν νὰ
τὸν κλάψουν ἢ μοιρολογίστρεις, «Ὀθαλινοῦ», ὅπως λέγονται στὴ
γλώσσα τους, ἢ ὁποῖες ἀποτελοῦν ἰδιαιτέρη κατηγορία καὶ ζοῦν χω-
ριστὰ ἀπ' ὅλη τὴν ἄλλη φυλῆ. Μπορεῖ ἑμῶς κ' ἕνας πλούσιος νὰ
πληρώσῃ μερικὲς «Ὀθαλινοῦ» γιὰ νὰ κλάψουν τὸν πεθαμένο συγγενῆ
του. Ἐκεῖνες τότε πηγαίνουν σ' ἕνα δάσος κ' ἀνοίγουν ἕναν μικρὸ
λάκκο, μέσα στὸν ὁποῖον βάζουν μιὰ χίτρα μὲ χοιρινὸ κρέας καὶ διά-
φορα χοιριακὰ ἄβραστα. Ἐπειτα στήνουν χορὸ ὀλόγουρα στὴ χί-
τρα, πηδώντας καὶ ξεφωνίζοντας, μέχρις ὅτου πέσουν κάτω λιπόθυ-
μοι. Φυσικὰ, τίς περισσότερες φορές, ἡ λιποθυμία τους εἶνε προσω-
ποική. Ὅταν συνέλθουν, κάθονται ὀλόγουρα στὸ λάκκο, κρατούμε-
νες ἀπ' τὰ χέρια, κ' ἀρχίζουν ἕνα μονότονο καὶ σιγαλὸ μοιρολόι, τὸ
ὁποῖο κραταῖ ἀνάλογα μὲ τὴν ἀμοιβὴ πὸν πῆραν.

Οἱ μεγαλιετέροι κινδύνου γιὰ τὰ πουλιὰ διὰν ταξιδεύουν, εἶνε
οἱ φάροι, ἐπάνω στοῦς ὁποῖους πέφτουν καὶ σκοτώνονται κατὰ χι-
λιάδες. Τὰ ἀποδημητικὰ κυρίως πουλιὰ, πὸν πετοῦν καὶ τὴ νύχτα,
ἐλκόμενα ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ φῶς τῶν φάρων, κατευθύνονται μὲ ὀρμὴ
καὶ προσκορποῦν ἐπάνω σ' αὐτούς. Τὰ περισσότερα τότε ἀπ' αὐτὰ
πέφτουν στὴ θάλασσα ἢ στὴν ἕρηρὰ νεκρά, ἄλλα σκοτωμένα ἀπὸ τὸ
χτύπημα στὰ σίδερα καὶ στὰ κρυστάλλα τοῦ φάρου κ' ἄλλα τυφλο-
μένα ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς του.

Ἐνα πρωί, βορέθηκαν 5.
000 πουλιὰ νεκρὰ γύρω ἀπὸ
τὸν φάρο τοῦ Γαρὺ—Νέτς.
Στὸν φάρο ἐπίσης τῆς Μπέλ-
Ἡ βροῆθηκαν κάποτε 4.000
μικεκάτσες μουσοκοτωμένες.